

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

De necessitate parentum impediente professionem. §. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

quia verè sunt à saecularium hominum conuersatione remoti, cum solum ex licentia sui praelati in ciuitatibus commorentur, & extra consortium, & cohabitationem mulierum, dispositi que sint, vt remoueantur, quando superioribus placuerit. Senex item, vt non obligetur ad professionem, sed voto continentiae emissio in saeculo possit remanere, carere debet periculo incontinentiae, alias obligatur, sicut iuuenis religionem profiteri, vt manifestè probat. Text. in c. cum is de conuers. coniugat. & colligitur ex c. vxoratus, c. ad Apostolicam, c. significauit, eodem tit. Votum autem, quod emittit debet, est perpetuae continentiae, simplex tamen non solemne, quia nullibi à iure solemnizatur, ac proinde ex se matrimonium contrahendum mortuo coniuge non dirimit, tamen impediatur, Sanch. lib. 7. de matr. disp. 32. à n. 4. & 8. Basil. Legion. lib. 9. c. 12. n. 3. Guier. de matr. c. 95. n. 7. Quod si tempore nouitatus religionem deserat, aut ab ea expellatur, cessat votum manentis in saeculo; quippe sub conditione tunc professionis emissum est. Quis autem debeat dici senex, & sterilis ratione aetatis, vt merito non timeatur incontinentiae periculum late disputat Sanch. lib. 7. de matr. disp. 32. à n. 15. & optime resolut communitur in viris esse aetatem sexagenariam, in foeminis quinquagenariam, consentit Guier. de matr. 95. num. 2. & 3. Praeter has conditiones alij exposulant licentiam Episcopi, sed immerito; neque enim ad valorem professionis, neque vt licite fiat, neque ad impediendum reuocationem à manente in saeculo id necessarium est, vt optimè cum alijs pluribus firmat. Sanch. lib. 7. de matr. disp. 22. n. 2. Neque obstat Text. in c. si vir, & vxor, 27. q. 2. ibi si vir, & vxor diuertere pro sola religiofa inter se consenserit, vitas nullatenus siue Episcopi conscientia fiat: cui consonat lex regia 2. tit. 10. part. 4. Nam haec non de obligatione praecipit, sed decentiae, & aequitatis intelligi debent, praecipue cum conseruetur laicus praecipuum sit hanc licentiam necessariam non esse.

11. Hucusque de professione emittenda à coniugato in alijs religionibus à Societate distinctis locuti sumus. At in Societate Iesu credo nullo modo professionem, nec incorporationem validam esse, nisi cum licentia coniugis adfuit alia iuris requisita, quibus omnino impediatur reuocatio: sic tanquam probabilissimum defendit Suar. t. 4. de relig. tract. 10. lib. 3. c. 6. n. 9. Ratio est efficax: nam vnum ex impedimentis essentialibus à Sede Apostolica approbatis, quae societas habet, est matrimonium consummatum. Exam. gener. c. 2. n. 4. Sed hoc impedimentum non cessat, nisi obseruentur ea, quae à iure sunt requisita, vt coniugatus religionem ingredi possit, vt expressè dicitur, dicto c. 2. n. 6. & c. 3. lit. C. & i. p. constitut. c. 4. lit. F. Quod intelligi debet non solum de requisitis à iure, vt coniugatus validè religionem ingredi possit, sed etiam vt possit licite alius vt quid Societas hoc impedimentum tanquam speciale constituebat? Ergo illis integrè non seruatis impedimentum non cessat.

§. V.

Explicatur libertas à vinculo Episcopalis dignitatis requisita ad professionem.

S V M M A R I V M.

1. Episcopus religionem ingrediens absque Summi Pontificis licentia grauius peccat.
2. Verius est eius professionem valere.
3. Qui nomine, Episcopi intelligantur.
4. Non extenditur obligatio Episcoporum ad inferiores praelatos, esse habeant iurisdictionem quasi Episcopalem.

1. Septima conditio requisita ad professionem est libertas à vinculo Episcopalis dignitatis, alteriue beneficii. Circa quam conditionem regula certissima est, Episcopum absque licentia Summi Pontificis profitemem in religione grauius peccare; quia ob bonum Ecclesiae, cui Episcopi sunt addicti, illis est interdictum, c. licet de Regularib. & cap. nisi cum pridem de renunciat. & tradunt omnes cum D. Tho. 2. 2. q. 185. a. 4. & constat ex iis, quae diximus, disp. praeced. p. 7. §. 1.

2. Dubium tamen est, an sic facta professio valida sit? Videtur esse non posse; quia professio vinculum Episcopale non dissoluit; illo autem non dissoluto non videtur posse consistere. Non enim apparet, qua ratione religionis obsequio, & regulis praelati voluntati se alligare possit, praecipue cum assumens religionem eligat statum minus perfectum: & ita docet Valent. 2. 2. disp. 10. q. 3. punct. 4. col. 1. vcl. tertius casus.

Ceterum verius cenfeo cum Suar. t. 3. de relig. lib. 6. c. 8. n. 7. professionem validam esse. Ratio est; quia ex iure positiuo irrita non inuenitur, vt cuiuslibet expendenti. Text. in cap. nisi cum pridem de renunciat. c. inter corporalia de translat. Episc. c. licet de Regularib. qui expressius de hac materia loquuntur, constare potest. Ex illis enim solum in ferunt neminem posse renunciat Episcopatu absque auctoritate Pontificis, & cau-

sis à iure praescriptis, non tamen professionem esse nullam. Neque obstat, si dicas impedita, & annullata renunciatione impediti, & annullari transitum ad religionem, qui cum retentione Episcopatus, & obligatione ibi assistenti, & illius munera exequendi non videtur posse consistere. Non inquam obstat; quia religiosi status efficacia saluari optimè potest, ex eo quod affumens religioni tradat pauperatam, castitatem, & obedientiam obseruaturus quantum possit; tamen ex aliqua occasione, & obligatione antecedenti impediatur, ab eius plena executione, vt videre licet cum ex licentia coniugis non se conuertentis coniugatus emittit professionem, quae valida est, cui valori non obstat, quod reuocari debeat ad coniugale commercium, & in religioso proficente, cum parentis graui necessitate premunur quibus succurrere debet. Et clarius constat in religioso assumpto ad Episcopatum, qui retento statu religioso assumpto ad Episcopatum, qui retento statu religioso, & illius natia obligatione muneris Episcopalis obligationem subiit. Et ex hac ratione constat iure naturali non annullari professionem ab Episcopo factam.

3. Quia autem nomine Episcopi intelligantur? Constat intelligi electos, & confirmatos, obsequioque alicuius Ecclesiae addicti; tamen confirmati non sicut, quia sic electi, & confirmati, & propriae Ecclesiae addicti nullatenus possunt absque auctoritate Pontificis renunciat Episcopatu: sicuti deciditur in c. inter corporalia de translat. Episcopi. iuncto c. nisi cum pridem de renunciat. Dixi Ecclesiae propriae addicti, nam si nulli addicti sunt, sed solum in licentia consecrati, poterunt religionem nulla requisita professionem profiteri, sicuti possent, si Episcopatu renunciatissent, quia cessat obligatio Ecclesiae, quod est impedimentum assumendi statum religiosum; sic tanquam certum docet Suar. t. 3. de relig. lib. 6. c. 8. n. 4. Sed an idem dicendum sit in Episcopis titularibus, & religiosis difficultate non caret. Negat Suar. d. c. 8. n. 5. eo quod Ecclesiae determinate responsati sint, tamen si per accidens ab illius obsequio impediatur vel ob infidelium occupationem, vel ob tyrannorum persecutionem. At distinguendum existimo de impedimento per se perpetuo, vel de eo quod remouendum speratur, si enim impediatur Episcopus ab obsequio Ecclesiae cui est addictus ob impedimentum, quod aliquando speratur remouendum, nullatenus potest absque Pontificis licentia religionem profiteri, quia illi professioni munus Episcopale, & obsequium debium Ecclesiae possibilibiter contingens obstat potest, & eaque de causa in c. post translationem, de renunciat. ob persecutionis rabiem Episcopus transiens ad religionem indiget Pontificia approbatione. At si impedimentum nullatenus remouendum speratur, cuiusque conditionis sit, vt omne munus, & exercitium Pontificis dignitatis in ea dicece impediatur, quale regulariter contingit in Episcopis titularibus pro Ecclesiis ab infidelibus occupatis, non videtur probabiliter careere eos Episcopos ad religionem migrare posse, sicuti possent nulli speciali Ecclesiae addicti: nam quoad effectum, & obsequium praestandum idem est; ideoque hic Episcopatus titularis cum Episcopatu fructifero, & cum alijs beneficijs, & pensionibus comparatur.

4. Haec autem obligatio Episcoporum petendi, & obediendi licentiam à Summo Pontifice non est extendenda ad praelatos inferiores, tamen si iurisdictionem quam Episcopalem habent, Pontificique sint subiecti, quales sunt aliqui Abbates, & Priores, quia relati text. in c. licet de regularib. & cap. nisi cum pridem, cap. post translationem de renunciat. c. inter corporalia, de translat. Episcopi. de Episcopis specialiter meminerunt ob altissimum eorum statum. Non igitur debet hae obligatio ad inferiores praelatos extendi. Ex quadam tamen decentia, & aequitate moneri debet Pontifex, vel saltem Episcopus, cui illi praelati alius essent subiecti, docet Suar. t. 3. de relig. lib. 6. c. 8. in fine, n. 13. & 14. cum Panorm. in d. c. licet de regularib.

§. VI.

De necessitate parentum impediendo professionem.

S V M M A R I V M.

1. Non impedit professionem valorem.
2. Liber est ab obligatione succurrendi parentibus, si monasterium eam obligationem subire vult.
3. Qualiter monasterium obligatum sit hanc obligationem subire, si tempore tunc professionis parentes pariter natiuitate cessauerint.
4. In necessitate extrema tenetur filius parenti succurrere modo, quo possit.
5. In necessitate graui affirmans aliqui tenere, etiam si opus sit habuim deserere.
6. Alij negant ad deserendum religionem esse obligatum.
7. Tertium sententia media via procedit distinguens de necessitate tempore professionis, vel post modum contingente.

DE
ASTR
PALA
TOM.
II II

- 8 Quilibet ex his sententiis est probabilis.
- 9 Obligatus est filius succurrere parenti in quantum possit salua obedientia, ordinéque religioso, & explicatur quid hoc sit.
- 10 Debet esse necessitas certa.
- 11 Non tenetur contra voluntatem prælati ad succurrendum parenti grauius indigentem deserere religionem, neque prælatum eam licentiam tenetur concedere.
- 12 Si tamen eam concedit, debet religionem deserere.
- 13 Cessante necessitate tenetur ad religionem redire.
- 14 Supradicta procedunt de religiosis leuitis non professis.
- 15 Dicta de filio comparatione parentis procedunt de parente comparatione filij, sed non de fratribus, & sororibus.

1. Oportet autem ad statum religiosum esse, ne religiosi parentes grauius indigeant, de qua conditione late diximus *disp. præcedenti, punct. 7. §. 5.* At non est necessaria ad valorem status religiosi assumpti, sed vt licite assumatur, quia nullus est textus, quo hæc professio irrita reddatur. Iure autem naturali irrita non redditur etiam deserto parente in extrema necessitate, quippe firma manet religionis essentia, cum te religioni tradas obligatus seruate castitatem, pauperitatem, & obedientiam legitimam causa non excusante, & ita tanquam omnino certum docent Nauarr. *lib. 3. conf. tit. de regularib. conf. 26. alias 7.* Lessius *lib. 2. c. 41. dub. 3. n. 34.* Sanch. *lib. 4. c. 20. n. 10.* Suar. *t. 1. de relig. lib. 6. c. 9. n. 1.*

2. Posita igitur professio valida dubium est, quales habeas obligationem succurrendi parentibus in graui, vel extrema necessitate constitutis tempore professionis, vel in eam necessitate incidentibus professione facta? Quia in re præmittendum est tanquam omnino certum, te omnino liberum esse ab hac obligatione monasterio eam uolente subire; quia eo casu cessat tui auxiliij necessitas, quæ solum esse potest nemine succurrente, & notauid Suar. *tom. 3. de relig. lib. 6. cap. 9. n. 30.*

3. An verò monasterium obligatum sit religiosi parentibus succurrere, si ex ingressu reddat filius impotens ad succurrendum parentibus? Negat Sanch. *l. 4. de cal. c. 20. n. 21.* excepto eo casu, quo monasterium in bona ingredientis succedere. Quia solo eo casu monasterium loco filij succedit. Econtra affirmat Angel. *verbo religiosus, n. 31.* Sylu. *verb. relig. 6. q. 9.* Dicendum tamen est monasterium succedens in bonis religiosi obligatum esse iuxta vires hereditatis illius parentibus alimenta præbere, sive tempore professionis fuerint in necessitate constituti, sive non; quia obligatio hæreditatis etiam extranei est alimenta præbere ei cui succedit. *leg. si quis à liberis, §. item v. scriptum, ff. de liberis agnoscendis.* At monasterium bona filij recipiens hæres est parentum illius, Auth. *de Sanctissimis Episcopis, §. sed hoc present. c. 9. in presentia in fine, de probationib.* Ergo debet alimenta parentibus præbere. Si vero monasterium bona non acquirit, quibus religiosi parentibus subuenire possit, & bona fide religiosum admittit, credens illius parentes grauius non indigere, aut æque bene in religione filium eis subuenire posse, nullo modo tenetur monasterium ex suis bonis sibi necessariis eos alere. Quia nec tenetur ratione iustitiæ, vt de se constat, neque etiam charitatis, quæ solum obligat in graui necessitate constitutis succurrere de iustitiis, & supponunt, Angel. Sylu. & Sanch. *supra.* Quod si monasterium tempore quo professionem religiosi admittit, agnouit illius parentes grauius indigere, postque filium religionem non ingredientem eis succurrere, & ex ingressu reddi impotentem, verius censet cum Angel. & Sylu. obligatum esse subuenire. Quia negari non potest eo casu monasterium causam esse quomodus filius obligationi naturali ex pietate debet parentibus non satisfaciat. Ergo æquum est, vt illius obligationem subeat. Neque obstat monasterium illud subsidium impediens non peccare contra iustitiam rigorose sumptis sufficit quod peccet contra pietatem, quæ strictius obligat ad reparationem vt expressè dixit Suar. *dict. lib. 6. c. 9. n. 24.* Hinc tamen casus ratio, vel nunquam contingere potest. Non enim præmittendum est monasterium sic grauius delicturum.

4. Deinde præmittitur parenti in extrema necessitate constituto obligatum esse filium professum subuenire eo modo quo possit, sive parentis in eam necessitatem incidit post professionem, sive antea in ea fuerit constitutus, quia hæc necessitas vt pote grauius semper inuenitur excepta, & ex alia parte, quia breuissimè transit, absque detrimento religionis subuenire potest, esto necessarium esset ad monasterio exite in consulto prælato, & habitu dimisso: quia non est detrimentum religionis eo breui tempore ob remedium tantæ necessitatis habitum dimittere, eaque de causa non solum parenti, sed cuiuslibet extraneo eam patienti debebat, si posset, subuenire, sic ex omnium sententia tradit Nauar. *cap. 14. n. 14.* Suar. *t. 3. de relig. lib. 6. c. 9. §. 5.* His præmissis.

5. Triplex est sententia circa necessitatem grauem de qua est inter Doctores controuersa. Prima affirmat teneri filium inuito prælati subuenire parenti relinquendo religiosum ha-

bitum, si opus sit, sive parens fuerit in necessitate tempore professionis, sive post in illam incidit. Quia obligatio filij comparatione parentis est ita intrinseca, & naturalis, vt non videatur ab ea eximi posse ob statum perfectionis assumptum, censendus enim est assumi salua hac obligatione: Sic Iansen. in concord. Euang. c. 60. in ea verba *vos autem dicetis, Palacios 4. disp. 38. disp. 1. in solut. ad 3. c. alij relati à Sanch. num. 25. & Suar. n. 4.*

6. Secunda sententia negat teneri filium professum egredi è monasterio absque legitima prælati licentia, & à fortiori habitum dimittere, esto parens tempore professionis fuerit in graui necessitate constitutus, sic videtur tenere D. Thom. 2. 2. q. 101. art. 4. ad 4. & ibi Caietan. Cordob. in sum. q. 141. art. 2. in 4. opin. Eman. Sa verbo *religio, n. 2.* Man. q. regul. 1. 2. q. 57. art. 3. Sanchez alijs relatis, *lib. 4. sum. cap. 20. n. 17.* Layman. *lib. 4. tract. 5. cap. 4. num. 2.* Ratio ea est, quia professione ita mutauit religiosus statum, vt non sit sui iuris, sed prælati; ergo nolente prælato vt è monasterio egrediar ad subueniendum parentibus, censendus est religiosus factus impotens; quia sicut non potest religiosus statum deserere, ita nec potest obedientiam omittere. Confirmarique potest exemplo serui, & vxorati, qui contra voluntatem heri, & coniugis non obligantur parenti succurrere, tamen tempore contractæ seruitutis, vel coniugij patens in necessitate exiterit. Et ratio omnium est, quia obligatio filij succurrendi parentibus est positiua obligans filium iuxta circumstantias temporis, & status assumpti: Ergo si prælati religioso statui huic obligationi satisfacere non potest, cessat in illo obligatio. Et præterea nullus tenetur subuenire damno alicuius speciali cum iactura boni communis; at negari non potest ex obligatione exeundi è monasterio, dimittendique religiosum habitum præiudicari non leuiter religionem, tum ob eam religionem sibi vtilium, tum quia tam ipsi, quam alij, quorum parentes inopes sunt tentationibus exponuntur, & inquietudinibus vexantur. Ergo hæc obligatio afferenda non est.

7. Tertia sententia media via procedit, affirmat religiosum professum obligatum esse è monasterio egredi, & habitum dimittere, si opus sit, vt parentibus subueniat casu, quo parentes tempore professionis in ea fuerint necessitate, secus si post professionem in illam incidierint; sic tenent Angel. *verbo religiosus, n. 31.* Sylu. *religio, 6. q. 9.* Nauar. *sum. 14. n. 5. c. comment. 3. de regularib. n. 48.* Tolet. *lib. 3. sum. c. 1. n. 6.* Anton. Cucus *lib. 3. institut. maiorat. tit. 1. n. 126.* Ludouic. Lopez *i. p. institut. c. 54.* Man. Rodrig. *2. t. sum. c. 6. n. 4.* Suar. *t. 3. de relig. l. 6. c. 9. à n. 8. c. 3. §. 9.* Lessius *lib. 2. c. 41. dub. 3. n. 34.* Ratio prioris partis est quia filius, qui tempore professionis adstrictus est subuenire parentibus, religioni se tradit cum eo onere, & obligatione; Neque enim æquum erat, vt per professionem à se hanc naturam obligationem excluderet. Quod exemplo serui iradentis se religionem est manifestum, quem dominus potest repetere, sic poterit pater in necessitate constitutus filium eo tempore se religioni tradentem reuocare. Secunda pars huius sententiæ sic probatur; quia obligatio filij succurrendi parentibus, adueniens professioni factæ metienda est iuxta statum religiosum; si quidem hunc filius relinquere non potest, sed status religiosus non permittit inuito prælato è monasterio egredi, & habitu dimisso in seculo viuere. Ergo filius professionis non tenetur hac via parentibus succurrere.

8. Quilibet ex his sententiis probabilis est, vt factis indicat doctorum autoritas, & rationes, quibus firmantur. Sed quid nobis probabilis videatur, paucis subiungam.

9. Primò dicendum est, te in religione professum obligatum esse parenti in graui necessitate constituto succurrere in quantum possit, salua obedientia, ordinéque religioso, esto necessitas superueniat facta professione. In hac conclusione nullus est, qui dissentiat. Nam ob statum religiosum non desinit esse filius, ergo non ex exemptus ab obligatione subueniendi parenti grauius egenti saltem quantum cum assumpti statu comparari potest. Alias si hanc obligationem non haberes comparatione parentis, non esses obligatus parenti potius, quam extraneo, quod non est dicendum. Sed restat explicandum, quid possit salua obedientia, statúque religioso præstare, vt inde colligamus quam obligationem habeas. Nam alicui videbitur te nihil posse prælato in consulto, cum sub eius voluntate, & directione sis. Sed dicendum est, si iuxta præscriptam regulæ actiones, quibus subuenire debes parentibus, non sunt absolute prohibita, sed prohibita fieri absque licentia, & hæc præsumitur concedenda, absque dubio peccati debet sub ea obligatione, quam regula præscribit, quia hanc petere licentiam leue onus est, & statum religiosum non dedecet. Quod si præsumatur neganda, vel de facto negetur, credo te posse, & debere illas exercere secluso scandalo, & violentia, quia cum illæ actiones non dedecent religiosum statum, sed potius illi sint conformes, solamque modus extrinsecus licentiæ illis desit, efficitur sanè religiosum eas exercentem substantialiter nihil exercere contrarium suo statui, & Prælatum denegantem eam licentiam, iniquè denegare, siquidem nulla causa

causa ita efficax proponi poterat honestas concessionum, quod amplius constabit ex modo dicendis. Verum ex voto obedientiae, vel paupertatis absolute prohibita, quales sunt vendere à te arte facta & pretium illorum parentibus concedere, donata tibi illis tribuere, pecuniam apud te retinere eis distribuendam, regulariter credo omnes has actiones te obligatum esse exercere in fauorem patris grauius egentis, perita prius licentia à Prælo, si præsumitur concedenda; quia hæc non dedecet religiosum statum, cum sæpe ex facultate & licentia Prælatorum in fauorem monasterij, vel aliorum exercantur absque vlla nota, & scandalo, & ex alia parte eas exercens non censetur docere, & retrocedere à religioso statu, & substantiali religionis ordine. Quoties igitur actiones huius qualitatis sunt, tenetur superior ad eas præstandas licentiam concedere religioso, cuius parentes grauius indigent, quia est causa satis honestans dispensationem. Quod si non concedit, poterit religiosus illas operari secluso scandalo, & violentia ex præsumpta superioris maioris voluntate, vel potius ex pia interpretatione legis, quæ non censetur causam ita urgentem comprehendere: sic Sanch. lib. 4. sum. c. 20. n. 19. & expressus Suar. t. 3. de relig. lib. 6. c. 9. n. 27. 28. c. 29. Quocirca existimo filium, cuius parentes grauius manifeste egent, posse, & debere omnes illas actiones in eorum subsidium exercere; quæ statim religioso indecentes non sunt, quæque illum non mutant, quales sunt dimittere habitum & extra-obedientiam regularis prælati viuere.

10. Notanter dixi, quando parentes grauius manifeste indigent, nam si necessitas dubia est, pro certo sentio contra voluntatem Prælati nullatenus supradictas actiones te exercere posse; quia cum certum sit te sub prælati voluntate, & directione esse, nequis ab hac subiectione certa ob causam dubiam te liberare. Non enim dubia, sed certa necessitas parentis te ad subueniendum illi obligare potest, & notat Suar. d. c. 9. n. 27. Quapropter vt hæc debite procedant, debes Prælo probare, & manifestam facere necessitatem parentis, aliàs conueni non poteris de negata licentia.

11. Verum si intra religionem retento habitu, & seruatō religioso ordine subuenire non possis, hoc enim prius tenendum est, & pro viribus procurandum, sed necessarium tibi sit extra claustrum, & obedientiam viuere, & forte habitum dimisso, credo probabiliter te nullatenus posse præstare absque facultate, & dispensatione superioris, siue necessitas professionem antecesserit, siue eam fuerit subsecuta, neque prælatum obligatum esse eam tibi facultatem concedere. Sic doctores secunda sententia. Mouer tam fundamento ibi adducto, quod sanè efficax est. Tum quia communior sententia defendit te non esse obligatum ob grauem necessitatem parentis professioni superuenientem habitum dimittere, sed eadem ratio procedit, cum necessitas antecedit. Ergo in nullo casu censis obligatus. Minorem probo, quia obligatio dimittendi habitum, vt parenti subuenias, non oritur ex delicto à te commisso in ingressu, sed ex necessitate rei parentis. Si ergo posita eadem, & grauiori necessitate professioni superueniente non obligaris, neque obligari poteris ob necessitatem antecedentem. Neque obstat stance necessitate rei parentis te iniquè, & iniuste religioni tradere, vt inde inferas religionem dimittere posse, vt illi succurras, quia sicut non potes à te excutere obligationem religiosi status, ita nec potes, nec debes subuenire parenti cum illius iactura, & præiudicio. Nec valet exemplum serui, qui inuito domino religionem proficetur, qui à domino reuocari potest, quia omnes serui actiones sunt domino debite, non sic actiones filij debite sunt parenti egentī, sed iuxta filij statum, & conditionem, & præcipue dum filius est sub patria potestate. Et ex his soluta, manent, rationes nobis aduersa.

12. Cæterum etsi inuito Prælo non sit datum Religiosi habitum deserere, & extra obedientiam permanenter viuere, vt parentibus subueniant. At si Prælati eam licentiam concedat, vt verè concedere potest, quando ad remedium necessitatis est simpliciter necessarium, non dubito quin tunc possint religiosi exire, cum substantialiter ordinem regularem retineant, & sub obedientia maneat: & ita docet Nauarr. tom. 3. de regularib. n. 49. c. lib. 3. consil. tit. de regular. consil. 55. alias 71. Angl. Florib. 2. p. q. vnic. de vota, art. 2. difficile. 13. Man. Rodrig. 2. tom. sum. c. 6. n. 4. Sanchez lib. 4. sum. c. 20. num. 22. Lessius lib. 2. c. 11. dub. 3. n. 34. in fine. Non tamen credo alium prælatum præter summum Pontificem posse religiosi profectis licentiam viuendi permanentem extra claustrum dimisso habitu concedere, vt sentit Sanch. & Man. supra; quia est res grauisima, neque Episcopis concessa, bene tamen vt possint viuere retento habitu.

13. Illud verò est omnino certum, cessante necessitate parentis, vel quia iam habet ex quibus commodè sustentari possit, vel quia mortuus est, te obligatum esse ad monasterium redire, quia cessauit causa dispensationis, & succedit obligatio religiosi status, quem adhuc retines. Secus esset, si religiosus esses Societatis non professus, & hac de causa dimissus esses à

votis absolutus, cessaret tibi obligatio redeundi, quia religiosus non es, sic Sanch. lib. 4. sum. c. 20. n. 26.

14. Quæ dicta sunt de exitu professionum ad subueniendum parentibus, procedunt de religiosi non professi Societatis Iesu, nam hi verè sunt religiosi, & quantum est ex parte sua se religioni perpetuo tradiderunt, sic Sanch. d. c. 20. n. 45. Suar. t. 4. de relig. tract. 10. lib. 3. c. 6. n. 13. & licet Societas ob ius, quod habet dimittendi, possit religiosum, cuius parentes grauius egent, quibusque in Societate iuxta commune modum procedendi subueniri non potest, liberum à votis, statimque religioso dimittere, at nullo modo teneatur, si alius religiosus potius vilius, quam noticius sit; quia hæc potestas non in commodum aliorum, sed in bonum ipsius Societatis concessa est, vt bene aduertit Suarez dicto c. 6. n. 14.

14. Tandem dicta de filio, cuius parentes grauius egent, dicenda sunt de parente religioso comparatione filiorum in saculo manentium, quia vitiorumque est reciproca obligatio, Suar. tom. 7. de relig. lib. 6. c. 9. n. 30. Sanch. lib. 4. sum. cap. 20. num. 39. Si verò de fratribus, & sororibus, alii que coniungunt loquamur, ferè omnes doctores conueniunt religiosum obligatum non esse ob eorum necessitatem statum deserere; esto intra religionem strictius obligetur succurrere illis quam extraneis, Suar. c. 9. n. 31. supponit, Sanch. dicto cap. 20. num. 300.

§. vlt.

De aliis conditionibus ex parte profitentis ad professionem requisitis.

S V M M A R I V M.

1. Libertas à debitis, ratiociniisque reddendis requiritur ad professionem licitam, sed non validam.
2. Item requiritur ne alterius religionis professione obstrictus sis.
3. Debet esse carentia simonia, excommunicationis, aliorumque peccati, vt licite fiat, sed non vt valide.
4. In professione monialium debet præcedere examen Episcopi, vt ritè fiat.

1. **N**ona conditio ad professionem requisita est libertas à debitis, ratiociniisque reddendis. De qua conditione qualiter religionis ingressum professionem impedit, diximus disp. præced. punct. 7. §. 4. ibique statimus professionem factam ab eo, qui debitis oneratus est, validam esse, neque inde Religiosum obligatum manere, manibus, laboribus, aut elemosynas querere, aliaque familia præstare; quia debita ciuili morte ciuili videtur extingui, illorūque obligatio afficit personam, quamdiu sui iuris est, & quamdiu bona habet. Secus si alteri traditur, & bonis omnino caret. Solum est aduertendum religiosum Societatis Iesu, qui debitis gratias vota scholasticorum emitteret, possideretque aliqua bona, aut de nouo acquireret, obligatum esse solutioni contententium. Quia his votis vtporè simplicibus, neque tollentibus rerum dominium, & capacitatem illud acquirendi, non extinguuntur debita; sicuti extinguuntur professione, sed suspenduntur, vtque bona religiosus habeat. Suar. tom. 4. de relig. tract. 10. lib. 3. c. 6. fin. n. 16.

2. Decima conditio est, ne professione alterius strictioris religionis ligatus sis, quia non datur transitus ad laxiorem, imò neque ad æqualem, sed solum permittitur ex laxiori ad strictiorem ascendere. In Societate tamen Iesu ex speciali eius constitutione non solum professio alterius religionis, sed illius habitus assumptio professionem, & incorporationem irritat. Suar. tom. 4. de relig. tract. 10. lib. 3. c. 6. v. 12.

3. Vndecima conditio asseritur carentia excommunicationis, simonia, aut cuiusvis peccati mortalis. Sed hæc nullis iure irritant professionem, aut Societatis incorporationem, vt pluribus relatis firmat Sanch. lib. 5. sum. cap. 4. n. 36. Est tamen illicitus talis ingressus, sed diuersimodis; nam ob excommunicationem solum erit illicitus sub culpa veniali, nisi forte cum professione alique orationes Ecclesie adiungantur, à quarum spiritali communicatione excommunicatus etiam occultus priuatus est. Ob simoniam verò sub graui culpa, alii que grauisimis penis est prohibitus, vt constat ex c. 1. de simonia, & nos dicemus tract. de vitis oppositis religioni, disp. de simon. punct. 23. Peccatum verò mortale est professionem per se illicitam non reddat; at est nimis contrarium finalis religiosi status, qui est viros ad perfectionem dirigere, & pro reddere diuino obsequio, præterquam quod impedit, ne professione remittatur poena debita pro culpis commissis.

4. Duodecima conditio peritur à Trident. pro professione monialium tantum sess. 25. cap. 17. de regularib. vt ante professionem examinetur monialis ab Episcopo, an libere consentiat. Quod examen si omittatur, peccabit mortaliter tam profitens,